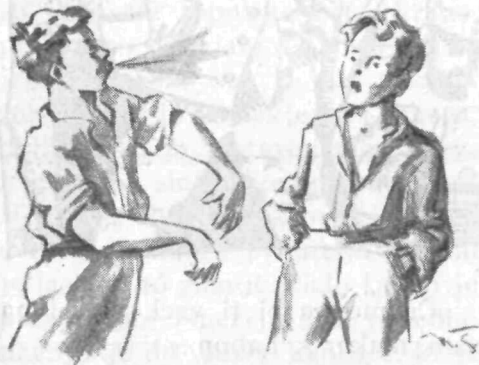

Jožko in železnica

Ponosno je korakal Slokanov Jožko po vasi, oziraje se na desno in levo, da bi zagledal koga, komur bi povedal, kaj vse je bil včeraj doživel. Kar tiščalo ga je v grlu; tako rad bi se bil otresel novice. Pa tudi svoj novi klobuk je hotel pokazati.

Naposled je opazil Vraničevega Jakca, ki je razkoračen stal na pragu domače hiše, držeč roke v žepu.

»Jakec!« je tedaj zaklical. »Jaz sem videl pa železnico.«

»Kje neki si jo videl?« je Jakec podsmehljivo vprašal in se namrdnil, češ, da mu ne verjame; kajti poznal je Jožka, da se rad pobaha.

»V Celju sem jo videl; pa zares.«

»Kajpa! Saj v Celju še nikoli bil nisi,« ga je Jakec zavrnil.

»Seveda ne! — Včeraj sem bil, z atom. — Kaj misliš, da se lažem! — Vidiš! Ta-le klobuk so mi kupili,« se je Jožko rotil in kazal svoje novo pokrivalo.

Novi Jožkov klobuk je Jakca zbodel v oči; kajti njegov je bil že ves povehljan in je imel tudi veliko rezo na vrhu oglavja, da mu je šop las štrlel iz nje. Pogled nanj ga je poparil; prejšnja oblastnost ga je minila. »No, kakšna pa je, če si jo videl? Ali je lepa?« je zdaj prijazneje vprašal.

»Uhh!« je Jožko pritrdil in pokimal. »Pa še kako!«

»Ali je taka kakor tista, ki ti jo je Miklavž prinesel?«

»Kaj pa misliš!« ga je Jožko zavrnil. »Še več ko tristokrat je večja.«

»Še več ko tristokrat!« se je Jakec začudil. »Koliko pa ima voz? Ali šest kakor tista tvoja?«

»Počakaj, da se zmislim!« Jožko reče in začne na prste šteti. Nato pa: »Že vem: deset pa spet deset pa spet deset pa spet deset in pa še enega. Moj ata, ki znajo do sto šteti, so rekli, da jih je .. Ne vem že koliko; sem pozabil. — Taka vrsta jih je, da jih ni nikoli konec.«

»Huu! Toliko jih je! To jih je cela procesija; še več, kakor kadar se svati vozijo,« je Jakec strmel. »Kam jih dajejo pa pod streho, kadar je dež? Saj ne gredo pod noben kozolec.«

»Naj gre dež, če hoče! Kaj misliš, da jih premoči, ko pa so iz železa! Zato so železnica.«

»Potem so še težji ko naš parizar.«

»Kaj vaš parizar!« je Jožko zaničljivo zamahnil z roko. »Vaš parizar naj se kar skrije pred njimi!«

»Pa se ne ugrezajo v blato, če so tako težki?«

»Kaj misliš, da tečejo kolesa po zemlji! Po debelih železnih palicah drdrajo. In kako naglo se vrtijo! Ti ne veš. Še nagleje kakor takole,« in začel je na vso moč vrteti desnico, da bi pokazal brzino.

Jakca pa je imela vedno večja radovednost. Kar v glavo mu ni šlo, kdo bi mogel tako težke voze s toliko brzino vleči. Zamislil se je, potem je pa vprašal: »Kdo jih pa vleče? Ali voli?«

»Kako si neumen!« se je Jožko porogal. »Mahedravi voli naj bi jih vlekli! Kako pa! Saj še naš sivec ne dirja tako naglo, da bi jih dohajal.«

»Pa je rekel Vozličev Tonček, da je v Celju videl, ko so gnali vole k vozem, da bi jih v nje upregli.«

»Naj reče Tonček, kar hoče! On je prismoda, če to pravi. Kje pa imajo železnični vozovi ojesa in vage! Hm! No, če pa nimajo ojes in vag, potem ne mo-

rejo upreči ne volov ne konj.« Nato malo pomolči; potem pa pravi: »Jaz pa vem, kdo jih vleče. Če se zarečeš, da ne boš nikomur pravil, ti pa povem. — Veš, kdo?« Zdaj stopi k njemu in mu skrivnostno pošepeče: »Hudir.«

Jakec se je pa tako ustrašil te besede, da ga je kar zaneslo. »Res, res! Sam hudir in nihče drug,« je Jožko zatrjeval. »Ti ne veš, kako se jezi, ko mora tako težo vleči: brlizga, piha, buha, in kadar mora prav močno potegniti, tedaj tudi jezik pomoli iz gobca. In kakšnega! Huujé! Ves goreč je kakor plamen.«

»Moja mama so pa rekli, da je hudir v peklu,« ugovarja Jakec.

»Kaj misliš, da je samo en hudir!« ga Jožko zavrača. »Kajpa! Več ko sto jih je. Nekaj jih je v peklu, nekaj jih pa po svetu rokomavha in ljudi zapeljava, da lažejo, kolnejo, se tepejo in mame me ubogajo. Če pa od teh koga ujamejo tisti gospodje, ki se jim pravi žolnirji, tedaj ga zapro v mašino in aló! zdaj mora vleči. Saj kdo drug bi tudi ne zmoget take teže, ko so vozovi polni pomaranč, fig, rožičev, ljudi in drugih takih reči.«

»Zakaj nimamo tudi v Glinjah železnice, da bi tudi k nam vozili fige in rožiče! — Ali bi jih jedla! Jeli, Jožko!«

»Do nas je zaradi tega niso zgradili — so moj ata rekli — ker imajo Glinje samo osem hiš in ne stoji tukaj nobena tovarna. — Zato pa že vem, kaj napravim, kadar bom velik. Veš kaj? — Tovarno postavim; tako, ki bo imela visok dimnik, iz katerega se bo vedno kadilo. Tam na našem bregu bo stala, da se bo videla do Celja. In ugani, kaj bom v njej kuhal! Kaj misliš? — Šokolado. Uh,« je rekel in se obližnil.

»Jeli, Jožko, da je boš tudi meni kaj dal! Ah, ti ne veš, kako rad jaz jem šokolado!«

»Če mi boš pomagal tovarno graditi.«

»Bom pomagal, bom,« je Jakec v eni sapi zatrjeval.

»Ti boš malto nosil, jaz bom pa zidal,« je Jožko določil in tako že zana-prej razdelil delo. —

Ko sta dorasla, sta pa menda pozabila na ta svoj domenek ali ka-li. Istina je namreč, da Glinje še danes nimajo ne tovarne ne železnice.

Trije najboljši odgovori na naše vprašanje: Božična prigoda ali radovedna bratec in sestra

Poslali so jih: Tanja, Vida in Jana iz Ljubljane, Danijel Bezljaj iz Ljubljane (dobi razpisano nagrado) in Peterček Kozinc iz Maribora